

טורף בקלפי פרק רביעי יומא

מ.

(א) גמ' היינו הנחה פליגא עליהו דתנאי ואודו לטעמייהו דתנאי יעמד חו' לפני ה' וכו' בכפרות דברים הכתוב מדבר ת"ש פר מעכב את השעיר ושעיר וכו' הגרלה מיהא מעכבא ת"ש שאלו תלמידי כו' פ"ל: (ב) רש"י ד"ה מני מנוה חי כשר דבהא כ"ע מדו חי: (ג) בא"ד והשעיר אשר עלה ולא נתא ביה קרא אלא לעכב פ"ל: (ד) ד"ה מניא כו' של זה העמד אלא אין לך: (ה) ד"ה כפ מעכב כו' ולך לחזור ולעשותה לאחר הפר אבל השעיר אינו מעכב את הפר אם הקדים וכו' שהיה ראוי לקדם לה פוסלה ומר עבודותיהן כן היא בפשטה וכו' ואכן כן מעכב הדמים וטמן על מנח הפנימי הקד' ומר"ד צממות שפניו הוא דקאמרינן דסד: (ו) ד"ה וכו' דכסדרה כו' לגמרי מעכבא כיון דתנא דה קרא:

תני מצוה להגירה. ה"ג הוה מני לשנויי הא מני רבי שמעון היא דאמר הגרלה לא מעכבא ואח"כ מלאמי צרייתא זו שנויה בתוספתא פ"ג] וסמוך לה שנויה פלוגתא דבסמוך דרבי יהודה ורבי שמעון יעמד חי וכו' ומסיק דרבי ר"ש רישא לאו רבי וכו' ומדסיפא ר"ש רישא לאו רבי שמעון: **הא דקאמר תני מצוה להגירה.** אינו מנייה הצרייתא אלא פרושי קא מפרש מאי לא הגריל לא הניח הגורל: **רבי שמעון לא ידע.** ואם תאמר לימא דשפיך ידע ולא הגריל דרבי שמעון היינו עלה כי היכי דמפרשי נמי השתא ללא הגריל דידהי עלה אע"ג דלא הגריל דרננן מספקא ליה אי הוה או עלה או וי"ל אי רבי שמעון פשיטא ליה דלא הגריל דרננן היינו לא הניח א"כ הוה ליה לרננן איהו לא עלה הגורל אלא השתא נימא משום דמספקא ליה דילמא רננן אמרי לא עלה וקרו ליה לא הגריל נקט נמי לא הגריל:

ואודו לטעמייהו דתנאי יעמד חי ב"ו. פ"ש"י דלודיו קאי ואמר שיש לגרוס אומא לעיל קודם ת"ש פר מעכב את השעיר ול"ג כניסתה הספריים וקאי אהגרלה ומשום דקאמר לא מעכבא ואי בעית אימא רבי יהודה נהי דצקידרה לא מעכבא הגרלה מעכבא היכא דלא עלה הגורל כלל כו' ואודו לטעמייהו דכי היכי דפליג ר' יהודה ארבי שמעון היכא דלא עלה הגורל מעולם הכא נמי פליג היכא דעלה הגורל ומת המשתלח קודם מתן דמים דשעיר הפנימי דסבירא ליה לרבי יהודה ישפך הדם ויצא שנים אחרים ויגריל עליהם בתחילה דתניא יעמד חי עד מתי היא זקוק לחיות עד מתן דמים של צבירו ולכפר עליו דקרא הוה פיוש עד שיכפרו צבירו ור' שמעון סבר אין צריך ולכפר עליו אשעיר המשתלח קאי וה"ק והשעיר אשר עלה עליו

אלא לך לישנא דאמר. אליבא דרבי יהודה פליגי ואמר רבי יואי מעכבא וכל שכן לרבי נחמיה הא מני לא רבי יהודה ולא רבי נחמיה: **מני מנוה להניח.** ואם לא הניח כשר (א) וזהו כולי עלמא מודו דנתיניה לא תנא דה קרא אלא חדא זימנא הוה דכתיב ונתן אהרן וגו' אבל צעליה תנא דה קרא דכתיב ו הקריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו וגו' וכתיב והשעיר אשר עלה (א) והסודות. על שעיר המשתלח כדכתיב והמודה עליו וגו': **אילימא לא הניח.** דזהו הוה דקאמר רבי שמעון כשר אכל עלייתו ממך קלפי אית ליה לרבי שמעון דמעכבא: **והפניא מס אחד מן.** לאחר הגרלה דאי אפשר עוד להגריל אלא אם כן יציא שנים אחרים וילך אחד לאיצוד כדאמר' צ"פ שני שעירי (לקמן דף סג.): **מציא.** אחד מן השוק תחת זה שמת ויהא צבירו של זה העומד (ו) ואין צריך להגריל: **רבי שמעון לא ידע** נו'. לעולם לא הגריל דקאמר תנא קמא כשר לא הניח הוה ודקשיא לך היכי קאמר ר"ש עלה לא הגריל כשר אי הגרלה זו היינו הנחה משמע דאי לא העלה פסול לרבי שמעון לא תקשי דלא הגריל דקאמר ר' שמעון לא הגריל ממש קאמר ולא הוה ידע דלא הגריל דקאמר ת"ק אהנחה הוה דקאי והכי קאמר להו ר' שמעון לרננן אי לא הגריל כשר דקאמרימו היינו צעליה דהוה הגרלה ממש פליגא עליינו כחדא בלא התודה: **ואי הגרלה דקאמרימו היינו** אכל צעליה לידכו מעכבא פליגא צרתי דלדידי הגרלה לא מעכבא כלל והודו מעכב ולקמן מפרש טעמא דתרווייהו צידוי: **פר מעכב את השעיר.** אם הקדים אחת מן העבודות של שעיר המאחזרות לשל פר ושנאה קודם לפר הפר שהוה ראוי ליקדם לה מעכבא ופוסלה ואינה עולה לו וצריך לחזור ולעשותה לאחר הפר (א) וסדר עבודותיהן כו' היא

בכריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו וגו' וכתיב והשעיר אשר עלה (א) והסודות. על שעיר המשתלח כדכתיב והמודה עליו וגו': **אילימא לא הניח.** דזהו הוה דקאמר רבי שמעון כשר אכל עלייתו ממך קלפי אית ליה לרבי שמעון דמעכבא: **והפניא מס אחד מן.** לאחר הגרלה דאי אפשר עוד להגריל אלא אם כן יציא שנים אחרים וילך אחד לאיצוד כדאמר' צ"פ שני שעירי (לקמן דף סג.): **מציא.** אחד מן השוק תחת זה שמת ויהא צבירו של זה העומד (ו) ואין צריך להגריל: **רבי שמעון לא ידע** נו'. לעולם לא הגריל דקאמר תנא קמא כשר לא הניח הוה ודקשיא לך היכי קאמר ר"ש עלה לא הגריל כשר אי הגרלה זו היינו הנחה משמע דאי לא העלה פסול לרבי שמעון לא תקשי דלא הגריל דקאמר ר' שמעון לא הגריל ממש קאמר ולא הוה ידע דלא הגריל דקאמר ת"ק אהנחה הוה דקאי והכי קאמר להו ר' שמעון לרננן אי לא הגריל כשר דקאמרימו היינו צעליה דהוה הגרלה ממש פליגא עליינו כחדא בלא התודה: **ואי הגרלה דקאמרימו היינו** אכל צעליה לידכו מעכבא פליגא צרתי דלדידי הגרלה לא מעכבא כלל והודו מעכב ולקמן מפרש טעמא דתרווייהו צידוי: **פר מעכב את השעיר.** אם הקדים אחת מן העבודות של שעיר המאחזרות לשל פר ושנאה קודם לפר הפר שהוה ראוי ליקדם לה מעכבא ופוסלה ואינה עולה לו וצריך לחזור ולעשותה לאחר הפר (א) וסדר עבודותיהן כו' היא

בכריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו וגו' וכתיב והשעיר אשר עלה (א) והסודות. על שעיר המשתלח כדכתיב והמודה עליו וגו': **אילימא לא הניח.** דזהו הוה דקאמר רבי שמעון כשר אכל עלייתו ממך קלפי אית ליה לרבי שמעון דמעכבא: **והפניא מס אחד מן.** לאחר הגרלה דאי אפשר עוד להגריל אלא אם כן יציא שנים אחרים וילך אחד לאיצוד כדאמר' צ"פ שני שעירי (לקמן דף סג.): **מציא.** אחד מן השוק תחת זה שמת ויהא צבירו של זה העומד (ו) ואין צריך להגריל: **רבי שמעון לא ידע** נו'. לעולם לא הגריל דקאמר תנא קמא כשר לא הניח הוה ודקשיא לך היכי קאמר ר"ש עלה לא הגריל כשר אי הגרלה זו היינו הנחה משמע דאי לא העלה פסול לרבי שמעון לא תקשי דלא הגריל דקאמר ר' שמעון לא הגריל ממש קאמר ולא הוה ידע דלא הגריל דקאמר ת"ק אהנחה הוה דקאי והכי קאמר להו ר' שמעון לרננן אי לא הגריל כשר דקאמרימו היינו צעליה דהוה הגרלה ממש פליגא עליינו כחדא בלא התודה: **ואי הגרלה דקאמרימו היינו** אכל צעליה לידכו מעכבא פליגא צרתי דלדידי הגרלה לא מעכבא כלל והודו מעכב ולקמן מפרש טעמא דתרווייהו צידוי: **פר מעכב את השעיר.** אם הקדים אחת מן העבודות של שעיר המאחזרות לשל פר ושנאה קודם לפר הפר שהוה ראוי ליקדם לה מעכבא ופוסלה ואינה עולה לו וצריך לחזור ולעשותה לאחר הפר (א) וסדר עבודותיהן כו' היא

בכריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו וגו' וכתיב והשעיר אשר עלה (א) והסודות. על שעיר המשתלח כדכתיב והמודה עליו וגו': **אילימא לא הניח.** דזהו הוה דקאמר רבי שמעון כשר אכל עלייתו ממך קלפי אית ליה לרבי שמעון דמעכבא: **והפניא מס אחד מן.** לאחר הגרלה דאי אפשר עוד להגריל אלא אם כן יציא שנים אחרים וילך אחד לאיצוד כדאמר' צ"פ שני שעירי (לקמן דף סג.): **מציא.** אחד מן השוק תחת זה שמת ויהא צבירו של זה העומד (ו) ואין צריך להגריל: **רבי שמעון לא ידע** נו'. לעולם לא הגריל דקאמר תנא קמא כשר לא הניח הוה ודקשיא לך היכי קאמר ר"ש עלה לא הגריל כשר אי הגרלה זו היינו הנחה משמע דאי לא העלה פסול לרבי שמעון לא תקשי דלא הגריל דקאמר ר' שמעון לא הגריל ממש קאמר ולא הוה ידע דלא הגריל דקאמר ת"ק אהנחה הוה דקאי והכי קאמר להו ר' שמעון לרננן אי לא הגריל כשר דקאמרימו היינו צעליה דהוה הגרלה ממש פליגא עליינו כחדא בלא התודה: **ואי הגרלה דקאמרימו היינו** אכל צעליה לידכו מעכבא פליגא צרתי דלדידי הגרלה לא מעכבא כלל והודו מעכב ולקמן מפרש טעמא דתרווייהו צידוי: **פר מעכב את השעיר.** אם הקדים אחת מן העבודות של שעיר המאחזרות לשל פר ושנאה קודם לפר הפר שהוה ראוי ליקדם לה מעכבא ופוסלה ואינה עולה לו וצריך לחזור ולעשותה לאחר הפר (א) וסדר עבודותיהן כו' היא

בכריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו וגו' וכתיב והשעיר אשר עלה (א) והסודות. על שעיר המשתלח כדכתיב והמודה עליו וגו': **אילימא לא הניח.** דזהו הוה דקאמר רבי שמעון כשר אכל עלייתו ממך קלפי אית ליה לרבי שמעון דמעכבא: **והפניא מס אחד מן.** לאחר הגרלה דאי אפשר עוד להגריל אלא אם כן יציא שנים אחרים וילך אחד לאיצוד כדאמר' צ"פ שני שעירי (לקמן דף סג.): **מציא.** אחד מן השוק תחת זה שמת ויהא צבירו של זה העומד (ו) ואין צריך להגריל: **רבי שמעון לא ידע** נו'. לעולם לא הגריל דקאמר תנא קמא כשר לא הניח הוה ודקשיא לך היכי קאמר ר"ש עלה לא הגריל כשר אי הגרלה זו היינו הנחה משמע דאי לא העלה פסול לרבי שמעון לא תקשי דלא הגריל דקאמר ר' שמעון לא הגריל ממש קאמר ולא הוה ידע דלא הגריל דקאמר ת"ק אהנחה הוה דקאי והכי קאמר להו ר' שמעון לרננן אי לא הגריל כשר דקאמרימו היינו צעליה דהוה הגרלה ממש פליגא עליינו כחדא בלא התודה: **ואי הגרלה דקאמרימו היינו** אכל צעליה לידכו מעכבא פליגא צרתי דלדידי הגרלה לא מעכבא כלל והודו מעכב ולקמן מפרש טעמא דתרווייהו צידוי: **פר מעכב את השעיר.** אם הקדים אחת מן העבודות של שעיר המאחזרות לשל פר ושנאה קודם לפר הפר שהוה ראוי ליקדם לה מעכבא ופוסלה ואינה עולה לו וצריך לחזור ולעשותה לאחר הפר (א) וסדר עבודותיהן כו' היא

רבינו חננאל

והא ר' יואי דאמר דברי הכל עליית גורל מעכבא, הא מתניתא [בכ"ז] מוקים לה. א"רואי לא תימא מצוה להגריל דמשמע עליית גורל מתוך קלפי אלא אימא מצוה להניח ואם לא הניח כשר. ת"ש [כ"ז] אל התודה פסול. הא דקתני ר' שמעון לא הגריל מהו, אם תאמר לא תנייהו הוא כמו שהעמדת הגרלה הוא, ור' שמעון רננן מאי היא, והכי קאמר להו ר' האי דקאמרינו קודם מצוה להגריל תנחא (ו) היא זו היא מצוה, אבל עליית הגורל מעכבא, פליגא עליינו בחרתי שהגולה אינה מעכבא ואם לא התודה פסול. ואי הגרלה עליית גורל פליגא עליינו בחרתי שהגולה אינה מעכבא בהא מודיא לכו דהגרלה א"ר דאינה מעכבא מצוה מיהא איתא, ופליגא עליינו בהתודה שאם לא התודה פסול. ת"ש פר מעכב את השעיר ושעיר אינו מעכב את הפר כו'. סדר עבודת יום הכפורים, מתודה כפר ומגריל ונתן והגולות על השעירים, ומתודה שמה בעודו ובעד ביהו כפרו. ושוחטו ונתן הדם למי שממרט בו, וחותה בתחלים, וחופן הקטורת ומכניס ומקטיר. וחזור ולוקח דם הפר ממי שממרט בו ומכניס ומוה על הכפורת ולפני הכפורת. ויצאם והיכל על פני הפרוכת. ויצאם ונתנו למי שממרט בו ונטל דם השעיר ומוה ממנו כאשר הוה מרס הפר. ויצא ומערה דם הפר לתוך דם השעיר ומוה על המזבח. פיר' בהמתות שבפנים [בהזאות שמה בפנים]. בשלמא פר מעכב לשעיר, שאם הקדים הוא השעיר להזאת הפר לא עשה כלום משום דמתנות שבפנים הן, ולדברי הכל מתנות שבפנים מעכב לפר מאי ניהו, שאם הקדים הואת של פר בהיכל קודם הזאות השעיר לפני ולפנים, חוקה כתיבה ובעיני הדברים ככתבן. אלא דאי אקדים מתנות של פר בפנים קודם שיגריל בשעיר מה שעשה עשוי, ומוכיחין [לא מכתבא] ההגולה אינה מעכבא, מכלל שאינה עבודה ואצ"פ שלא יגריל כלל כשר. ינאי. ורתי ואמר הא ר' יהודה היא, ובגון שהקדים דם הפר במזבח קודם מתנות שבפנים קתני. ופריך אלא אכול הגולה היא, והא מני ר"ש היא דקאמר הגולה אינה מעכבא. ור' יואי. כי לר' שמעון הגולה לא מעכבא כלל. אבל לר' יהודה כסודין לא מעכבא. כלומר, הגולה אינה מעכבא שחיטת הפר אלא אם שחט מה שעשה עשוי ויגריל, ולעולם כפי הגרלה על שני השעירים. ואודו לטעמייהו דתנאי

בכריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו וגו' וכתיב והשעיר אשר עלה (א) והסודות. על שעיר המשתלח כדכתיב והמודה עליו וגו': **אילימא לא הניח.** דזהו הוה דקאמר רבי שמעון כשר אכל עלייתו ממך קלפי אית ליה לרבי שמעון דמעכבא: **והפניא מס אחד מן.** לאחר הגרלה דאי אפשר עוד להגריל אלא אם כן יציא שנים אחרים וילך אחד לאיצוד כדאמר' צ"פ שני שעירי (לקמן דף סג.): **מציא.** אחד מן השוק תחת זה שמת ויהא צבירו של זה העומד (ו) ואין צריך להגריל: **רבי שמעון לא ידע** נו'. לעולם לא הגריל דקאמר תנא קמא כשר לא הניח הוה ודקשיא לך היכי קאמר ר"ש עלה לא הגריל כשר אי הגרלה זו היינו הנחה משמע דאי לא העלה פסול לרבי שמעון לא תקשי דלא הגריל דקאמר ר' שמעון לא הגריל ממש קאמר ולא הוה ידע דלא הגריל דקאמר ת"ק אהנחה הוה דקאי והכי קאמר להו ר' שמעון לרננן אי לא הגריל כשר דקאמרימו היינו צעליה דהוה הגרלה ממש פליגא עליינו כחדא בלא התודה: **ואי הגרלה דקאמרימו היינו** אכל צעליה לידכו מעכבא פליגא צרתי דלדידי הגרלה לא מעכבא כלל והודו מעכב ולקמן מפרש טעמא דתרווייהו צידוי: **פר מעכב את השעיר.** אם הקדים אחת מן העבודות של שעיר המאחזרות לשל פר ושנאה קודם לפר הפר שהוה ראוי ליקדם לה מעכבא ופוסלה ואינה עולה לו וצריך לחזור ולעשותה לאחר הפר (א) וסדר עבודותיהן כו' היא

(א) לקמן סג: (ב) כתיבות כח. תמורה ו: (ג) [ג'עין] לו: תמורה לב: (ד) א [ויקרא טו, ד] ג'א אומא,

[א] גמ' (לא דלקדים כו' עד שבפנים קמי מ"מ וע"י ב"מ):

מוסף רש"י

מת אחד מהן. משעירי י"כ"ב מביא חבירו. מן השוק, שלא בהגרה. ויקר זה העמד אם של שם הוא, ולכן בעלי חיים נדחקו אע"ג דלאבד בן גילו ונחה זה חור ונראה ואין דמיו אלא בעלי חיים (כריתות כח).

תוס' ישנים

מביא חבירו עמו שא"כ בהגרה דרבי ר' שמעון. וא"כ א"כ אמתי קאמר לעיל מני מנוה להניח לוקמה כ"י שמעון. י"ל דלכתי לא ידע למעלה דר' שמעון, ועד דנחה ליה לאוקומיה אליבא דטלי עלמא שחין זו (תימא לשון [ספרא דנתיב] דר' שמעון) לא ידע אי רננן בגולה קאמרי או הנהה קאמרי. ריב"ז. פקמי בהתנות השעיר בפנים חוקה כתיב ביה. דאע"ג דחוקה לא מציבא אלא כנגדי לכן העשית פנים לר' יהודה, מ"מ נסדר עבודתו של פנים כתיב חוקה ואין להפסיק עבודתו. ומדברא א"כ מעכבא הגרלה נמי לא. ואע"ג דלמרינן לקמן פ' הויולא לו [א, ב] [א] דלא הקדים מעשה לחזרו לר' יהודה (וה מעשה) [מה שעשה] עשוי דבגדים העשית צבדיל כגון ממתת שחיטת אע"ג (שחין) [הקין] מעכבא ואפילו שנים אמרינן נהבילן [א, ב] [א] דלא כפר אם לא כלה לא כפר, הכי איכא קרא מעכבין כל שנתנו מעמידי דולה מכפר, אבל אין סדרן מעכב דלא פמי ציה חוקה, אבל הוה כיון דמתנות דבר הוה צפני ומתיב צה חוקה והגרלה (היא) גם חוקה לזכר פנים, אם היא הפוכה לעכב ורתי היא הפוכה מעכב אלא ורתי (מדכסדר) [ומסדר] לא מעכבא כו'. הגרלה נמי א"כ מעכבא. וא"כ היכי מוכח מהאי מירוא דהגרלה לא מעכבא [ואמתי] דלמרינן דעכב מתנות מקמי הנהה. י"ל דאין רגילות להפסיק בין הגרלה והנהה. י"ל וכן. דאקדים מקמי חוקה דבר במזבח מתנות מתנות שפניו חתמי שפיר בדיב"ל. וא"כ תנאי לא מני פר אין מעכב את השעיר בני האי גוונא כגון דלקדים מתנות שעיר כתיב מקמי מתנות דפר כתיב דתרווייהו צבדים העשית כנגדי לכן חוקה וינהו ואין הקדר מעכב. י"ל דעדיפא